

Неділя, 24 жовтня

1

Її чоловік от-от повернеться додому. Цього разу він її спіймає.

Вікна будинку 212 не прикривають ніякі штори, жодної стрічки жалюзі — у цьому іржаво-червоному таун-гаусі² колись жили молода пара Мотт, донедавна, доки не перестали бути парою. Я не знайома з жодним із Мотт, та час від часу навідуюсь до них у мережі: перевіряю його профіль у «ЛінкДні», її сторінку у «Фейсбуку». Їхній список бажаних подарунків на весілля досі лежить на сайті «Мейсіз»³. Я ще навіть можу купити їм столовий посуд.

Як я вже говорила, ні вікна, ні підвіконня нічим не прикрашені. Тому багровий голий будинок 212 тупо вирячився на вулицю, а я дивлюсь просто на нього, спостерігаю, як господиня маетку заводить свого підрядника до спальні для гостей. Що *такого* в цьому будинку? Туди приходить помирати любов.

Вона вродлива, натуральне руде волосся й зелені, наче трава, очі, а її спину вкриває архіпелаг дрібненьких родимок. Набагато красивіша, ніж її чоловік, доктор Джон Міллер, психотерапевт — так, він проводить консультації для пар, — один із 436 тисяч Джонів Міллерів у мережі. Конкретно цей працює біля парку «Гремерсі»⁴ та не приймає страховку. Як зазначено в акті купівлі-продажу, він заплатив за нього три мільйони шістсот тисяч доларів. Бізнес, мабуть, йде непогано.

Трішки більше і, разом із тим, дещо менше я знаю про його дружину. Важко назвати її домогосподаркою: Міллери переїхали сюди ще вісім тижнів тому, а ті вікна й досі голі, ай-я-яй. Вона відвідує заняття з йоги тричі на тиждень, зістрибуючи сходами вниз зі скрученим під пахвою килимком для йоги, що схожий на килим-самоліт, а її ноги, наче у вакуумну упаковку, загорнуті в лосини фірми «Лулулемон». А ще вона, мабуть, десь займається волонтерством — виходить з будинку на початку одинадцятої по понеділках та п'ятницях, приблизно в той же час, коли я прокидаюсь, а повертається між п'ятою та п'ятою тридцять, саме коли я беруся за нічний перегляд фільму (сьогоднішній вибір: «Людина, яка забагато знала»⁵, вже енний раз. Я жінка, яка забагато переглядала).

Я помітила, що вона полюбляє випити вдень, як і я. Цікаво, вона полюбляє випити і зранку? Як і я?

Та от її вік для мене — загадка, хоча вона точно молодша за доктора Міллера та молодша за мене (і спритніша також); про те, як її звати, я можу лише припускати. Як на мене, вона схожа на Риту, тому що виглядає як Гейворт у фільмі «Гільда»⁶. «Мене це аніскілечки не цікавить», — обожнюю цю її фразу.

Мене ж, навпаки, дуже цікавить. Не її тіло — блідий гребінь хребта, лопатки, схожі на хирляві крила, ясно-блакитний ліфчик, що обіймає її груди: як тільки щось із переліченого вимальовується в моєму об'єктиві, я відвертаюсь — мене цікавлять життя, які вона веде. Життя у множині. Яких на два більше, ніж у мене.

Її чоловік саме виїхав з-за рогу вулиці, щойно пополудні, незадовго після того, як його дружина замкнула передні двері та побуксирувала за собою підрядника. Відхилення від норми: по неділях доктор Міллер повертається додому чверть по третій, завжди.

Але тепер цей добрий лікар простує собі тротуаром, повільно помихкуючи, в руці — портфель, обручка підморгує мені з підмізинного пальця. Я збільшую зображення на його ногах: темно-червоні оксфорди⁷, лискучі від крему, ловлять зайчиків осіннього сонця і з кожним кроком відхвищують їх геть.

Я переводжу лінзу фотоапарата на його голову. Від ока мого «Нікона» D5500 нічого не втече, ще й із цим об'єктивом «Оптека»: його неслухняне волосся кольору мергелю, тендітні дешеві окуляри, у неглибоких ставках щік — острівці щетини. За своїми черевиками він доглядає краще, ніж за обличчям.

Повертаємося до будинку 212, де Рита й підрядник моторно роздягаються. Я можу зателефонувати в довідкову службу, дізнатися її номер телефону, подзвонити, попередити. Цього я не робитиму. Спостерігати — це наче фотографувати живу природу: не варто втручатися в її справи.

Доктор Міллер вже за півхвилини буде перед дверима. Рот його дружини полірує шию підрядника. Вона вже без блузки.

Ще чотири кроки. П'ять, шість, сім. Ще двадцять секунд, максимум.

Зубами вона вгризається у краватку та вишкіряється до нього. Руки незграбно намагаються розстебнути сорочку. Він пасеться в її вусі.

Її чоловік перестрибує через криву плиту тротуару. П'ятнадцять секунд.

Я майже чую, як краватка вислизає з-під коміра. Вона швиргає її через усю кімнату.

Десять секунд. Я ще раз наближую зображення, носик фотоапарата ледь не вистрибує. Його рука занурюється в кишеню і виринає зі здобиччю — в'язкою ключів. Сім секунд.

Вона вивільняє волосся із хвостика, й воно розсипається по її плечах.
Три секунди. Він підіймається сходами.

Вона обвиває руками його шию та палко цілує.

Він встромляє ключ у замок. Ключ повертається.

Я збільшую зображення її обличчя, її очей, які щойно ледь не вистрибнули з орбіт. Вона почувала.

Роблю фотографію.

А тоді його портфель розкривається.

Згряя аркушів вистрибує з нього, їх підхоплює вітер. Я переводжу фокус знову на доктора Міллера — до чіткого «Бляха», що формується в його роті; він кладе портфель на ганок, ловить кілька аркушів підошвою отих блискучих туфель, а решту вихоплює руками. Один аркуш-зірвиголова зачепився за сучки дерева. Він цього не помічає.

Знову Рита, руки якої стрімко пірнають у рукави, а волосся зачісується назад. Вона вискакує з кімнати. Підрядник, якого залишили напризволяще, вилітає з ліжка, забирає свою краватку та запихає її до кишені.

Я видихаю, наче балон, з якого сичить повітря. Навіть не помітила, коли затримала подих.

Відчиняються вхідні двері: Рита стрімголов несеться сходами, кличе свого чоловіка. Той повертається; думаю, що усміхається, але мені не видно. Вона нахиляється, збирає пару аркушів із тротуару.

У дверях з'являється підрядник, одна рука в кишені, іншу він підносить для привітання. Доктор Міллер махає йому у відповідь. Він піднімається на сходовий майданчик, піднімає портфель, чоловіки тиснуть один одному руки. Вони заходять досередини, Рита — за ними.

Що ж. Може, наступного разу.

Понеділок, 25 жовтня

2

Кілька секунд тому повз будинок проїхало авто, повільно та похмуро, наче катафалк із габаритними задніми фарами, що світять у темряві.

— Нові сусіди, — кажу я доньці.

— В якому будинку?

— Сусідньому. За сквером. Номер 207. — Вони саме там, тьмяні, як примари в сутінках, витягують коробки з багажника.

Вона плямкає.

— Що ти їси? — запитую я. Звісно, це ж вечір китайської кухні; вона їсть ло-мейн⁸.

— Ло-мейн.

— Тільки не їж, коли з матусею розмовляєш.

Вона плямкає знову, прицмокує.

— *Мо-ом*. — Для нас ця тема — наче перетягування каната; вона вкорочує «*моммі*» — «*матуся*», всупереч моїй волі, натомість використовуючи слово грубіше й присадкуватіше. «Просто не звертай уваги», — радить Ед, але для неї він все одно «дедді» — «татко».

— Тобі варто піти з ними познайомитись, — радить Олівія.

— Я б залюбки, Гарбузику. — Підіймаюсь на другий поверх, де краший вид. — Овва: довкола *всюди* гарбузи. В усіх сусідів принаймні по одному. У Греїв цілих чотири. — Виходжу на сходовий майданчик з келихом у руці, вино хлюпається об мої губи. — Я б хотіла й тобі вибрати гарбуза. Скажи татові, щоб купив. — Я потягну вино, ковтаю. — Скажи, нехай купить два, один тобі й один — мені.

— Добре.

Я кидаю погляд на своє відображення в темному дзеркалі вбиральні.

— Ти щаслива, серденько?

— Так.

— Тобі не самотньо? — У неї ніколи не було справжніх друзів у Нью-Йорку; вона була надто сором'язливою, надто маленькою.

— Неа.

Я заглядаю в темряву на вершині сходів, у морок понад ними. Вдень світло Сонця падає крізь опукле стельове вікно; вночі ж воно перетворюється на банькате око, що витріщається у глибину сходового «колодязя».

— Сумуєш за Панчем?

— Неа. — З котом вони також не надто ладнали. Одного різдвяного ранку він її подряпав, промчав кігтями по її зап'ястку двома блискавичними гребками, північ-південь, схід-захід; на шкірі виступила яскрава решітка з крові, ніби для гри у хрестики-нулики, й Ед ледь не шпурнув kota з вікна. Зараз я шукаю його, бачу, що він скрутився калачиком на дивані в бібліотеці й дивиться на мене.

— Дозволь мені поговорити з татком, Гарбузику. — Я вибігаю сходами ще вище, жорсткою доріжкою під моїми підощвами. Ротанг. Чим ми думали? Він же так легко брудниться.

— Привіт, ударнице⁹, — вітає він мене. — Нові сусіди?

— Так.

— Хіба в тебе вже не з'являлося якихось нових сусідів нещодавно?

— То було два місяці тому. Будинок 212. Міллери. — Я обертаюся, спускаючись сходами.

— А ці нові люди де?

— У двісті сьомому. То через сквер.

— Квартал змінюється.

Я доходжу до сходового майданчика, обходжу його.

— Вони небагато із собою привезли. Лише одна машина.

— Напевно, вантажники приїдуть пізніше.

— Напевно.

Тиша. Сьорбаю ще трохи вина..

Тепер я знов у вітальні, біля вогню, тині наповнюють кутки.

— Слухай... — починає Ед.

— У них є син.

— Що?

— Син у них, — повторюю я, притиснувшись лобом до холодного вікна. Ліхтарі з натрієвими лампами ще не виростили в цій частині Гарлему¹⁰, вулиця залита тільки сьйвом лимонної скибки місяця, та я досі можу розгледіти їхні постаті: чоловік, жінка й високий хлопець носять коробки під вхідні двері. — Підліток, — додаю.

— Полегше, пантеро.

Я ледь встигаю стримати ці слова, та раптом бовкаю:

— Якби ж ви були тут, зі мною.

Це заскочило мене саму зненацька. Еда теж, судячи з його інтонації. Пауза.

А тоді:

— Тобі потрібно більше часу, — каже він.

Я мовчу.

— Лікарі кажуть, що забагато контактів погано на тебе вплинуть.

— Я і є тією лікаркою, хто це сказала.

— Ти — одна з них.

Позаду чути хрускання кісточок — то тріщать іскри в каміні. Полум'я затихає, тільки бурмоче щось крізь решітку.

— Чому б тобі не запросити цих нових сусідів до себе? — запитує він.

Я осушую келих.

— Думаю, на сьогодні досить.

— Анно.

— Еде.

Я майже чую його дихання.

— Мені шкода, що ми не можемо бути з тобою.

Я майже чую своє серцебиття.

— Мені теж.

Панч проводить мене сходами донизу. Я беру його на одну руку та повертаюся на кухню. Ще один келих, перед сном.

Я беру пляшку за горлечко, повертаюся до вікна, де три примари блукають тротуаром, та підіймаю її, виголошуючи німий тост.

Вівторок, 26 жовтня

3

Цього ж дня рік тому ми планували продати цей будинок, навіть звернулися до маклера; Олівія мала б наступного вересня піти до школи на Мідтауні¹¹, а Ед знайшов нам реконструйований будинок на Ленокс Гілл¹². «Буде *весело*, — обіцяв він. — Я поставлю біде, тільки для вас». Я поплескала його по плечу.

«А що таке біде?» — запитала Олівія.

Але потім він пішов, і вона разом з ним. Тож моє серце розривалось на частини знову, коли минулої ночі я згадала перші слова нашого мертвонародженого плану, а саме: «З любов'ю відреставрована архітектурна пам'ятка, перлина Гарлему XIX століття! чудовий сімейний дім!». *Пам'ятка та перлина* — неоднозначні слова в цьому випадку. *Гарлем* — незаперечно, як і *XIX століття* (1884). *З любов'ю відреставрована* — це я можу засвідчити, а ще — до біса дорога. *Чудовий сімейний дім* — правда.

Мої володіння та їх аванпости.

Підвал. Чи, як говорив наш маклер, цокольні апартаменти. Нижче рівня вулиці, займає увесь поверх, з окремим входом; кухня, ванна, спальня, невеликий кабінет. Робоче місце, яке Ед займав протягом восьми років, — він оздоблював стіл проектами, завішував стіни підрядницькими технічними завданнями. Наразі там проживає орендар.

Сад. Насправді патіо, вхід з першого поверху. Неохайно розкидані вапнякові плити, пара вживаних дерев'яних садових стільців, молодий ясен, що згорбився в дальньому кутку, довготелесий і самотній, наче непопулярний підліток. Час від часу мені дуже хочеться його обійняти.

Перший поверх. Нижній поверх¹³, якщо ви з Британії, чи *premier étage**, якщо ви з Франції (я — ані перше, ані друге, але протягом

* Перший поверх (фр.).

аспірантури прожила трохи в Оксфорді, між іншим, в окремому котеджі, а минулого липня почала вивчати *français** у мережі). Кухня — відкритого планування, «велична» (знову слова маклера), із заднім виходом, що веде до саду, та бічним виходом у сквер. Підлога з білої берези, тепер заляпана калюжами мерло¹⁴. У коридорі — дамська кімната, або червона кімната, як я її називаю. Їдальня, встелена перським килимом, що досі тішить ступні своєю розкішною м'якістю.

Другий поверх. Бібліотека (Едова; полиці вгинаються від книжок, потрісканих корінців та вицвілих суперобкладинок, які вкладені тісно, ніби зуби у щелепі) та робочий кабінет (мій; скромний, добре провітрюваний, ноутбук «Макбук» покоїться на столі від «Ікеї»¹⁵, — моє поле битви в мережевих шахах). Друга вбиральня, ця пофарбована блакитним кольором під назвою «Райське захоплення», що досить честолюбно як на кімнату, де тільки рукомийник та унітаз. Також глибока комірчина для прання, яку я одного дня, можливо, перетворю на фотолaboratorію, якщо коли-небудь перейду з цифри на плівку. Здається, мене це цікавить усе менше.

Третій поверх. Господарева (господинева) спальня та ванна. Більшу частину цього року я провела в ліжку; тут один із тих автоматично регульованих матраців, в якому два боки налаштовуються окремо — Ед запрограмував свій на майже пухову м'якість, мій же — твердий. «Ти спиш на цеглі», — якось сказав він, побренькуючи пальцем по простирадлу.

«А ти на купчастих хмарах», — відповіла я йому. Потім він цілував мене, довго та повільно.

Після того, як вони пішли, тими чорними, порожніми місяцями, я ледве могла видертися з-під простирадл, лише повільно крутилася, ніби морська хвиля, від одного боку до іншого, замотуючись у спальну білизну та розмотуючись із неї.

Також тут кімната для гостей та приєднана ванна.

Четвертий поверх. Колись — житло для прислуги, тепер — спальня Олівії та друга кімната для гостей. Інколи вночі я блукаю по її кімнаті, наче привид. Інколи вдень я стою у дверях, спостерігаючи за повільним ширянням пилинок у променях сонця. Буває, що я тижнями взагалі не відвідую четвертий поверх, так що він починає танути в моїй пам'яті, ніби відчуття дощу на шкірі.

Не має значення. Я поговорю з ними ще раз завтра. Тим часом, жодних ознак людей по сусідству.

* Французька мова (*фр.*).

Середа, 27 жовтня

4

Довготелесий підліток вистрибує з дверей будинку номер 207, наче кінь через пересувний бар'єр, та галопом несеться вулицею повз мої передні вікна. Я не встигаю його добре роздивитися — прокинулась рано після пізньої ночі з фільмом «З минулого»¹⁶ та намагаюся вирішити, чи один ковток мерло буде мудрим рішенням; аж раптом краєм ока вловлюю, як за вікном проноситься білява чуприна й перекинутий через одне плече рюкзак. За мить його вже не видно.

Перехиляю свій келих, пливу нагору та всідаюся за стіл. Беру свій «Нікон».

На кухні будинку 207 я бачу батька, кремезного чоловіка, спину якого освітлює екран телевізора. Я прикладаю фотоапарат до ока та наближаю телезображення: програма «Сьогодні»¹⁷. Я могла б збігти униз і собі увімкнути телевізор, роздумую я, та дивитися програму разом із сусідом. Або можу переглядати її просто тут, на його екрані, крізь свій об'єктив.

Віддаю перевагу другому варіанту.

Востаннє я вже досить давно виходила роздивитися фасад сусідньої будівлі, натомість Гугл дарує мені панорами вулиць: побілений камінь із ледь вловними ознаками стилю боз-ар*, увінчаний «вдовиною доріжкою»¹⁸. З вікна, звісно, я можу роздивитися тільки один бік будинку; крізь східні вікна чітко видно кухню, невелику вітальню на другому поверсі та спальню над нею.

Вчора прибув взвод вантажників, й вони по черзі тягали дивани, телевізори та старовинний гардероб досередини. Чоловік контролював цей потік. Я не бачила дружини ще відтоді, як вони тільки заїхали. Мені цікаво, як вона виглядає.

Я саме збираюся поставити шах і мат гравцю з ніком «Рук-н-Ролл»¹⁹, коли чую дзвінок. Човгаю донизу, ляскаю по кнопці зумера, відмикаю вхідні двері й бачу за ними постать мого жильця знизу, який виглядає, як то кажуть, грубувато, але путяще. Він *справді* вродливий, з масив-

* Боз-ар (франц. *beaux-arts* — красні мистецтва) — еkleктичний стиль архітектури середини XIX ст. у Франції.